

De knecht dankte.

— Als ik Agneta trouw, maak ik u rijk ! beloofde de jonker. Laat ik nu mijn gezicht in de vereischte plooi zetten. Dadelijk komt dat scharminkel, die vrek met zijn kraaiengezicht... de uitgeknepen citroen... Maar ik knijp hem nog meer tot hij heelemaal ineen zakt.

— Baron van Ramsdijk bedoelt ge.

— Ja, ja... maar nu moet ik hem den meesten eerbied bewijzen en toch ook tegen hem pochen over mijn rijkdom... Echter dien ik dat op bescheiden wijze te doen, om geen slechten indruk bij Agneta te maken, ook al een zedig poppetje...

— Ze is toch schoon...

— Ja, maar zulke meisjes min ik niet. Ze zijn veel te ingetogen... Roza is anders... en dan die Spaansche vrouw...

— Julietta...

— Ja,... Ze is echter bij tijds verdwenen !

— En er is er geen kans, dat ze ooit terug komt.

Van die reis keert men niet weer !

— Zwijg ! Karel, ge zijt soms onvoorzichtig...

— De muren hebben dikwijls ooren... En 't zijn geen herinneringen om me de gelaatsuitdrukking te geven, die ik nu noodig heb, om waardig voor Agneta, en het geraamte, dat ze oom noemt, te verschijnen... Laat me nu toch de zedige, stille, beschaafde, deugdzame, jongeling zijn !

— O, dat zal u niet moeilijk vallen... Denk aan het goud van den baron !

— Die raad is goed. Voor dat goud doet men veel. Nu ga ik...

Pol verliet de kamer. Hij daalde de breede trap af, hing in den gang hoed en mantel en betrad de woonkamer, waar zich zijn vader en zuster bevonden...

— Pol is veel schooner gekleed dan ik, pruilde jonkvrouw van Rooze, die Dora heette, en haar broeder thans bewonderde. Pol mag koopen, wat hij wil... ik zal bij velen afsteken, op 't feest, vervolgde ze op ontevreden toon.

Dora van Rooze was niet schoon. Ze had bovendien een lastig en zonderling karakter.

— Zusje, als ge nu eens heel vriendelijk zijt tegen jonkvrouw van Ramsdijk, krijgt ge van mij weldra zooveel geld, dat ge alles kunt koopen, wat ge begeert, beloofde Pol.

— Als 't maar waar is !

— Vertrouw op mijn woord...

— En niet klagen, als de baron hier is, vermaande vader van Rooze, die er listig uitzag.

Hij was nog kloek voor zijn jaren. Zijn zoon geleeke op hem. En te Veurne stond de familie als rijk en fatsoenlijk gekend.

— Neen, niet klagen, herhaalde vader van Rooze, die ook een barontitel voerde... Integendeel, laat goed uitkomen, dat wij van hoogen stand zijn en veel bezittingen hebben...

— Zusje zal toch niet voor Agneta willen onderdoen meende de broeder. En zooals ik zeg, wanneer ik gehuwd ben, neem ik u onder mijn bescherming en dan kunt ge alles krijgen, wat uw harte begeert.

Zoo wachtten ze de komst van hun gasten af. Het duurde niet lang, of ze hoorden een koets voor de woning.

— Daar zijn ze ! riep Pol, en vlug begaf hij zich naar de voordeur... Het gespan van baron van Ramsdijk stond voor de woning.

— Baasje, wil ik het paard vast houden, anders valt het omver ! riep een Veurnsche straatjongen tot den koetsier, die ook hovenier en huisknecht was bij baron van Ramsdijk.

En inderdaad een mager en stram dier had het oude verflooze voertuig getrokken.

— Welkom, baron, zei jonker van Rooze. We zijn zeer verheugd, dat gij onze uitnoodiging aangenomen hebt. Dag jonkvrouw Agneta... Laat mij u de hand geven... Een goede reis gehad ?

Het meisje lachte Pol vriendelijk toe en ze verzekerde dat de tocht goed vergaan was.

— Kom binnen, het is koud buiten en wij hebben nog ruim een uur voor het feest begint...

— Johannes, gij kunt dus terugrijden en ons morgen komen halen, riep de baron tot zijn knecht.

Hij trad wat nader en voegde er stiller bij.

— Kom morgen om twee uur... en vooral niet voor den noen...

Zich dan tot van Rooze wendend, zei hij .

— Och, beste jonker, we hebben haver vergeten... Mag ik u om een maaltje verzoeken voor het paard.

— Zeker, zeker ! Laat den koetsier maar door die poort gaan en er aan den stalknecht vragen.

— Gij hoort het, Johannes, zei de vrek. En hij fluisterde dan : « Neem een dubbele, zelfs een driedubbele maat ! »

Hij volgde zijn dochter in huis en de gasten werden ook door baron van Rooze en Dora hartelijk begroet.

Agneta zag er bevallig uit, ofschoon ze eenvoudig gekleed was. Maar om den hals droeg ze een kostbaar parelsnoer met gouden slot. Dora kon niet nalaten dit met jaloersch gevoel te bewonderen.

— 't Komt van mijn lieve, gestorven moeder, zei Agneta.

— 't Is van groote waarde, verzekerde baron van Ramsdijk... 't Is onvoorzichtig het te dragen.

— Maar aan Agneta's hals komt het pas tot zijn recht, vleide Pol...

Jonker van Rooze vormde een nieuw plan... Dora geleidde Agneta naar de voor haar bestemde kamer... en Pol liep vlug naar zijn knecht.

— Karel, zei hij, ik heb nog wat bedacht... Snel, als de duivel naar Brak ! Hij moet zijn beste pluntje aantrekken en hier komen, om me als page te vergezellen naar het feest... Maar vlug als de weerlicht.

— Zoo deftig, jonker !

— Wouter van Dillen zal dan heelemaal in ongenade liggen... Ik weet iets bijzonders nu... leuter niet... spoed u ! Zeg aan Brak, dat hij zich haast. Ik moet hem spreken voor we vertrekken. Toe, maakt nu dat ge weg komt !

— Ik ga al, jonker... Er is dus een slag te slaan...

— Ik heb nu geen tijd om uitleg te geven... Alle duivels wat talmt ge !

— Jonker, het is, dat ik ook gaarne dat feest eens zou bijgewoond heb-

ben... En als het nu maar om een knecht te doen is... ik kan ook als page optreden...

— Maar wees toch niet zoo ezelachtig ! Brak heeft natuurlijk wat bijzonders te verrichten... iets, dat gij niet kunt... Dat pageschap dient maar om hem even op 't feest te krijgen...

— O, dan is het anders!

— Maar als ge hem nu niet rap haalt, wordt het te laat en valt mijn plan in duigen...

Karel verdween en Pol keerde bij den baron terug. Spoedig verscheen ook Agneta weer... En men koutte nog wat in afwachting van het feest.

OP HET FEEST.

Men kon het Veurne aanzien, dat er vanavond iets bijzonders te doen was. In de anders doodsche straten heerschte nu drukte. Veurne was in dien tijd een gering plaatsje. De oorlog had veel bewoners verdreven. Handel en nijverheid lagen er stil. Er was echter een sterk garnizoen, ook al had de wapenstilstand den oorlog tijdelijk geëindigd... Dit garnizoen bestond uit Spanjaarden. Verscheidene officieren waren eveneens op het feest genoodigd.

Overigens ging het te Veurne weinig om, en dus moest het dezen avond opvallen, dat er veel vreemdelingen aankwamen. Natuurlijk had de burgerij de verloving van de schoutsdochter al in 't lange en 't breede besproken...

Mevrouw van Dillen, Wouter en Livina waren, in de Nobele Roos afgestapt. De schout zou later komen want ambtsbezigheden weerhielden hem nog. Hij had berichten gekregen over Isegrim, die nu in de duinen bemerkt was geworden... Het uur van het feest naderde, maar de oude heer van Dillen verscheen nog niet.

— Vertrekt gij maar, dan kom ik wat later. Ik wil op uw vader wachten, zei mevrouw tot haar kinderen.

Wouter en Livina gingen heen.

— Wat zijt ge toch stil en heelemaal niet in een feeststemming ! merkte het meisje op.

— Omdat Agneta bij baron van Rooze haar intrek heeft genomen.

— Ge hebt het dus ook bemerkt ! En dat wijst op gekonkel. Als Agneta mij niet wil, dat ze het dan zegt!

— Maar gij hebt haar uw liefde nog niet verklaard, Wouter !

— 't Zal onnoodig zijn...

— Ik vind het ook vreemd, dat Agneta daar gegaan is. Ik had gedacht, dat ze mij een boodschap zou gestuurd hebben, om samen te reizen. Maar zij zal aan haar oom moeten gehoorzamen en zeer tegen haar zin bij de van Rooze's logeeren ! Wees gerust... Straks op het feest toont ze zich veel vriendelijker voor u dan voor Pol.

— Als het maar waar is !

Broeder en zuster zagen wat verder een groep burgers voor een plakkaat staan. Dit hing aan den muur, en het schijnsel van een lantaarn voor een Onze Lieve Vrouwenbeeld viel er op, zoodat men nu bij avond toch ook de kennisgeving lezen kon. Wouter overliep den inhoud.

— 't Is de schout van Veurne, die de opsporing beveelt van Jacqueline,

de zoogenaamde heks vertelde hij aan Livina. En hij doet het in een hevige taal. Hij beweert dat die Jacqueline de helpster is van Isegrim, dien hij gewetenloozen misdadiger noemt en hij heeft allerlei scheldwoorden tegen het tweetal doen drukken ! Blijkbaar wil hij het volk tegen hen ophitsen.... O, dan is vader toch anders...

— De schout van Veurne is altijd zoo heftig. Hij doet trouwens de trotse Spaansche officieren na...

Een man in een mantel gehuld, het hoofd gedekt door een breedgeranden hoed met vederbos, kwam uit de groep en zei zacht tot Wouter :

— Een oogenblik mijnheer... Een enkel woordje...

Jonker van Dillen stapte even terzijde... De vreemdeling scheen reeds een bejaard man, ofschoon nog recht en kloek van gestalte.

— Niemand kan me herkennen en gij dus ook niet, tenzij misschien aan mijn stem, sprak hij.

— Antonius !... fluisterde Wouter verschrikt.

— Ja... Ge ziet, dat ik mij overal waag... Gij hebt het plakkaat gelezen. Ha, hoe schandelijk ! Die Jacqueline is me zoo heilig als mijn moeder voor me was. En daar hangt feitelijk haar veroordeeling tot den brandstapel. Schande!

— Mijnheer, gij zoudt mij nu met rust laten, viel Wouter hem in de rede.

— Ik vraag u geen diensten meer... Die tijd is voorbij... ofschoon ik u nog zeer dankbaar ben. Ik wilde u alleen zeggen... wat er ook gebeure... voor uw familie behoeft ge niet te vreezen. Uw vader vervolgt ons wel onbarmhartig maar terwille van u, die ons hielp en ook eerbied hebt voor Jacqueline, vergeef ik zulks aan den schout van Nieuwpoort. Gij hebt door uw edel gedrag zijn rantsoen betaald... Maar dat plakkaat daar ! Oog voor oog... Tand voor tand... Ha, de schurk van Veurne... Vaarwel, jonker van Dillen...

Na die geheimzinnige woorden verdween Antonius, bij het gerecht bekend als Isegrim. Onthust bleef Wouter even staan... Maar hij mocht niets aan Livina laten merken. Hij voegde zich weer bij zijn zuster.

— Wie was dat ? vroeg deze.

— O, een man, die een inlichting vroeg... Zeker een bediende van een der genoodigden. Kom, het is nu tijd...

Ze vervolgden hun weg... Wouter had nog een ontevredener gevoel nu... Isegrim dwaalde in Veurne rond... Hij had dreigende woorden gesproken. « Wat er ook gebeure... » zoo zei hij. Wat bedoeide hij daarmee ?

— Moet ik hem niet aanklagen ? vroeg jonker van Dillen zich af. Nu heb ik niet de minste verplichting meer jegens hem. Voor mijn familie behoeft ik niet te vreezen. Dus worden anderen wel bedreigd ! Wie dan ! En mag ik dat zoo laten ! Och, de man zei dat, onder den indruk van dat wraakzuchtig plakkaat ! Hij is zeker met die Jaqueline verwant... Wat kan ik mij dat alles aantrekken ? Ik doe niet mee aan heksenvervolging. En de schout van Veurne moet zelf maar waken tegen de gevolgen zijner onzinnige ophitsing... Ik behoor niet tot het gerecht...

Weer verscheen voor Wouters geest het beeld van de schoone Antonia...

— Wat zijt ge toch stil, zei Livina. O, Wouter, gij zult straks wel bemerken, dat Agneta u veel meer genegen is dan jonker van Rooze. Wees toch niet zoo verdrietig !

— We zullen zien en dan oordeelen...

Ze bereikten nu een groote woning bij de Sint-Niklaaskerk. Er bevonden zich veel nieuwsgierigen, maar schoutsknechten hielden deze op een afstand. Aan de poort stonden twee fakkeldragers. Hier was het huis van den heer Prijcke, schout van Veurne, geen edelman, maar een zeer rijk burger, veel meer bemiddeld dan menige adellijke familie, die gaarne zijn uitnoodiging tot het feest aannam. Wegens zijn goede betrekkingen met de Spaansche officieren en, verwant aan leden der regeering, bezat de heer Prijcke bovendien grooten invloed.

Wouter en Livina traden binnen en ontdeden zich van frak en mantel in de kleedkamer. Toen ze deze verlieten, zagen ze baron van Ramsdijk door de gang komen. Hij geleidde Dora van Rooze. En dan volgde Agneta, die op den arm leunde van Pol. Een page vergezelde hen.

— Kom in de feestzaal, fluisterde Wouter. Neen, wij wachten hier niet op hen...

En wat verder zeide hij :

Hebt ge dat gezien ? Speedig wordt het hun verlovingsfeest ! Zoo'n intrede... het is als een aankondiging reeds...

— Neen, neen... Agneta gehoorzaamt aan haar oom. Dit alles is maar vormelijk, beweerde Livina.

Ze hadden nu geen gelegenheid daarover verder te spreken, want ze moesten aan 't eind der zaal mijnheer en mevrouw Prijcke begroeten en hun dochter Adelida geluk wenschen. Adelida was de schoone jonkvrouw, om wie dit feest gegeven werd, en, stralend van geluk, stond ze naast haar verloofde, een Spaansch officier, Jeronimo d'Alleiro. De schout ontving Wouter en Livina zeer vriendelijk en vroeg waar hun ouders bleven....

— Ha, zit uw vader Isegrim nog op de hielen, hernam hij dan... Mijn plakkaat zal indruk maken. Weldra vlamt te Veurne de brandstapel voor Jacqueline, de dochter van Marietta... En als ik mijn zin krijg, staat tegenover dien brandstapel het schavot, waarop Isegrim zijn kop verliest... Ze werken samen en zullen samen sterven... Ik wil, dat het denzelfden dag gebeure, blufte de heer Prijcke.

Wouter dacht aan de waarschuwing en belofte van Antonius of Isegrim, maar na de cynische woorden, door den Veurnschen schout gesproken, had hij nog veel minder lust hem te verklappen.

Terwijl Livina een wijle met Adelida sprak, informeerde de heer Prijcke dan naar Wouters verblijf in Engeland. Doch, broeder en zuster moesten plaats maken voor nieuwe bezoekers. De schitterend verlichte zaal bood een heerlijken aanblik. Ze was met smaak versierd en het wemelde er van prachtige toiletten en kleurige uniformen.

Plots stonden van Rooze en Agneta bij Wouter en Livina. Jonker Pol toonde de eerste toenadering.

— Hij wil mij zijn overwinning doen voelen, dacht Wouter.

Brak, de page, was buiten de zaal gebleven.

— 't Is jammer, dat onze woning juist aan een vleugel hersteld wordt, zei van Rooze tot Livina en Wouter, anders hadden wij u ook gaarne gast-vrijheid aangeboden. En het zou ons een vreugde geweest zijn. Ik kom ook zoo dikwijls ten uwen huize.

En hij wendde zich naar de zijde van Livina, zoodat Wouter met Agneta alleen stond. Jonkvrouw van Dillen bloosde...

— Gij belooft mij toch een dans ? vroeg van Rooze haar minzaam.

Even keek hij naar den ingang.... Brak, de page, deed hem een teeken. Pol zwaaide met de hand en Brak verdween.

— Ja, mijn page kan nu huiswaarts gaan..., hernam van Rooze tot Livina. Hij heeft ons begeleid. Dus krijg ik een dans van u? vroeg hij weer.

— O, ja, antwoordde het meisje, dat slechts moeilijk haar vreugde bedwingen kon.

— Gij zijt zeker wel gelukkig over den terugkeer van uw broeder...

— Natuurlijk... Het is nu veel levendiger thuis...

— En van Rooze hield Livina nog wat aan de praat. Intusschen stond Agneta verlegen bij Wouter.

— Ik ben blij u te ontmoeten, zei deze. Ik had echter gehoopt, dat we samen naar Veurne zouden reizen...

— Ik ging liever met oom in onze koets, antwoordde jonkvrouw van Ramsdijk vrij norsch.

— Maar waarom ? Onze wagen is wel geen beste voertuig...

— O, de onze evenmin...

— Dus is er een ander reden ?

— Dat is duidelijk...

— Maar mijn Hemel, Agneta, wat doet ge vreemd ! Ik veronderstel toch niet, dat jonker van Rooze mij in een kwaad daglicht gesteld heeft...

— Jonker van Rooze is geen lasteraar... Denk liever aan ons eerste wederzien na uw reis...

— De wijze waarop ik u begroette ? Heb ik u toen beleedigd ?

— We spreken er hier niet verder over. Het is de plaats niet daarvoor...

— Jonker van Dillen mag ik u doen opmerken, dat gij een briefje hebt laten vallen, fluisterde Pol zijn mededinger in 't oor.

Wouter bukte zich en daar lag inderdaad een papier.... Hij raapte het op en stak het in den zak zonder zich te vergewissen, of het van hem voortkwam. Intusschen had van Rooze Agneta's aandacht afgeleid, door iets van de verloofden te zeggen.

— Nu moeten we even den schout van Loo begroeten... ik zie hem daar, vervolgde Pol... Tot straks ! Hij knikte tot Livina en Wouter en voerde Agneta mee.

Maar eensklaps riep hij uit :

— Mijn Hemel, Agneta, hebt gij uw parelsnoer thuis gelaten, omdat uw oom die opmerking maakte ?

— Neen !

Het meisje voelde aan den hals.

— O, ik heb het verloren ! zei ze ontsteld.

— Ge hadt het dus ook aan, hier in de zaal. Ge liet het niet op uw kamer liggen. Neen, 't is waar, ik bewonderde het nog even voor we onze woning verlieten.

— Toen uw page mijn mantel afdeed had ik het snoer nog aan...

— Dan moet het binnen de zaal liggen. Laat ons zoeken... Toen wij bij Wouter en Livina stonden, heeft jonker van Dillen iets opgeraapt... Misschien was het dat snoer...

— Maar Pol...

— O, versta me niet verkeerd ! Geen haar op mijn hoofd denkt natuurlijk, dat Wouter het dan behouden zou. Maar gesteld, dat hij het vond..., dan wist hij niet dat het van u afkomstig was. En dus kan hij het aan den schout overhandigd hebben. Wacht, ik zal eens hooren... Als ik zeg, dat gij een snoer verloren hebt, zal hij het meedeelen als hij het gevonden heeft en kunnen we ons tot den heer Prijcke wenden... Verschooning voor een oogeblik...

Pol van Rooze verwijderde zich. Hij begaf zich bij zijn tegenstander.

— Kan ik u een oogenblik spreken ? vroeg hij.

Livina onderhield zich juist met een dame.

— Wat is er ? vroeg van Dillen.

— Ik hoop, dat gij u aan onze afspraak zult houden, hernam van Rooze.

— Zijt ge dan zoo ongerust ?

— Laat ons hier niet twisten ! We moeten tenminste den schijn van vriendschap bewaren, niet waar ? Ik eerbiedig het akkoord...

— En ik ben geen verklikker.

— Goed zoo ...Gelijke kansen... zoo heb ik gezegd. Agneta heeft ten uwen huize gelogeerd... nu verblijft ze ten onzent. We staan dus even ver... en vanavond ben ik haar beschermmer. Ik hoop, dat gij uw jaloezie niet te veel toonen zult... Daar straks hebt ge een azijn-gezicht gezet... Ik vind zulks flauw van u. Gelijke kansen, hé ?

— 't Is of ge twist zoekt !

— Mijn hemel, neen !... Ge moogt zelfs wel eens met Agneta dansen... Dat laat ik u welwillend toe !

Mijnheer, nu gaat ge te ver...

— Ik zal me dan maar van u scheiden en wensch u veel plezier... Het is een schitterend feest...

Lachend ging van Rooze heen... Wouter had hem wel kunnen vervloeken...

— Jonker van Dillen weet niets van een snoer, dus heeft hij het niet gevonden, zei Pol van Rooze tot Agneta. Laat ons het aan den schout zeggen...

— Neen, neen... 't Zou wel lijken, of ik de gasten van diefstal verdenk en zoo iets zou voor den gastheer ook beleedigend zijn... Wie het vindt, zal geven... ..

— Maar zoo'n kostbaar stuk !

— Ik hecht er meer aan, om de herinneringen aan mijn dierbare moeder.

— Maar indien ik dan toch wat tot den schout zei...

— Neen, doe het niet ! Het zou groote opschudding verwekken...

— Nu is al uw genoegen bedorven, hé ?

— Ik heb alle hoop, dat mijn snoer gevonden wordt...

— Mijn plan zal lukken... alles loopt uitstekend, dacht van Rooze. Brak is trouwens aan zijn eerste kunststuk niet... Ha, Woutertje, brave jongen, er breken nog zure dagen voor u aan...

Maar jonker Pol kon zijn loensche gedachten meesterlijk verbergen en hij was buitengewoon liefstallig voor Agneta.

— Het duurt lang, voor de maaltijd begint, hoorde hij een der genoodigden zeggen.

— Jonkvrouw Adelida werd even weggeroepen, antwoordde een ander.

— Inderdaad, staat de heer d'Alleira alleen bij den schout, zei van Rooze. Adelida zal toch niet ongesteld geworden zijn... Kom, we gaan eens informeerden...

Pol leidde Agneta bij den heer en mevrouw Prijcke, met wie hij zeer bevriend was.

— Ik bemerk de afwezigheid van de beminnelijke verloofde, sprak hij.

— Eenige oogenblikken maar, antwoordde de Veurnsche schout. Ge weet, dat mijn dochter zich aan allerlei liefdadige werken wijdt... En nu ontving ze bericht, dat een harer beschermelingen haar dringend wenschte te spreken. We konden haar niet bewegen zulks tot morgen uit te stellen... Ze kreeg een briefje en snelde naar de spreekkamer...

— Ja, de armen en zieken beschouwen haar als een Engel, hernam van Rooze.

— Maar die lieden worden daardoor soms te indringerig... Om nu op zoo'n avond Adelida lastig te vallen!

Een knecht kwam naar den schout toe. Hij zag bleek en ontsteld...

— O, mijnheer... er moet wat gebeurd zijn, stamelde hij...

— Waar is de jonkvrouw? vroeg de schout gejaagd...

— In de spreekkamer wachtte een dame op haar... De jonkvrouw ging met haar in den hof... We hoorden een kreet... en gingen zien... We bemerkten de jonkvrouw niet meer... De anderen zoeken haar en ik kom u waar-schuwen...

— Ga mee! riep de schout tot Jeronimo d'Alleiro, zijn toekomstigen schoonzoon...

Hij snelde reeds vooruit... In de zaal heerschte groote beroering... «Wat is er gebeurd? Waar is jonkvrouw Adelida?... Is zij ongesteld geworden?» De gasten bestormden elkaar met deze en dergelijke vragen, maar niemand kon nog een juist antwoord geven. De schout had aan den Spaanschen officier de tijding van den knecht medegedeeld.... Ander personeel vertelde dan, dat de poort van den hof open stond... Men had in de straat hoefgetrappel gehoord. Van Adelida of de dame, die haar hulp geroepen had, was niets meer te bespeuren.

— Dan is Adelida ontvoerd! riep Prijcke wanhopig uit. Vlug, brengt de schoutsknechten hier... zadelt alle paarden... informeer in de straat, langs waar de ruiters vertrokken zijn! We moeten hen achtervolgen! O, mijn Hemel, wat een gebeurtenis!

Mevrouw Prijcke snelde nu ook toe, gevolgd door vele even verschrikte gasten... De schout vertelde wat er gebeurd moest zijn. Hij smeekte de mannen hun paarden te zadelen en hem te helpen bij een algemeene klopjacht. Ieder was daartoe dadelijk bereid...

Jeronimo d'Alleiro zwoer met Spaanschen hartstocht, dat deze misdaad in bloed gewroken zou worden... en dan weer jammerde hij over de verdwijning van zijn verloofde...

— Agneta... blijf hier, tot ik u kom halen... ik zal natuurlijk aan de achtervolging deel nemen, zei Pol van Rooze tot jonkvrouw van Ramsdijk, die de tranen in de oogen had van deernis met Adelida Prijcke.

A. HANS

De Heks van Nieuwpoort

Uitgaaf B. H. HANS, Contich.